

discrepans, ntis. *adi., subs. n. pl.* **FORMA** *sup.* discrepantissimus^{x1} → SOL 52.19. habitus ... discrepantissimus. **ETYM** discrepare. **DLAT** discrepantia, indiscrepans. **DROM** cast. discrepante. [**FREQ** humilis 37^{indicia} 2,7 /d.c.m. 86-82 RHET Her] saeculi i aec. uocabulum, scriptis litterariis praecipue usibus mediis, paulisper doctis, praecipue prosa narrando argumentando exponendo aptum; nec non scriptis technicis ad architecturam medicinamque pertinentibus bene constat.

VARIATIO		indicia	p ^{/d.c.m. subc.}
OPERUM	argumentalis	12	2,4
	exponens	10	4,4
	narratiua	15	3
DIACHRONICA	I aec.	6	2,3
	I-II ec.	8	2,3
	III-V ec.	23	3,4
DIAPHASICA	docta	3	1,4
	media	34	3
DIASTRATICA	litteraria	30	2,7
	technica	7	2,8
MODUS	prosa	35	3
	uersu	2	1,1

¶ discordans, diuersus uel oppositus locis simillimis quibus discrepare invenitur • discordante, diferente u opuesto, en ámbitos muy parecidos a aquellos en los que se encuentra discrepare [**REL** → dissimilis] 45 CIC Nat 1.1. cum tam uariae sint ... tamque discrepantes sententiae. 125 APUL Plat 2.13. discrepantes et inter se disiuncti sunt nec aliorum amici. 390 AMM 15.11.1. partes ... tripertitae fuisse creduntur in Celtas eosdemque Gallos diuisae et Aquitanos et Belgas, lingua institutis legibusque discrepantes. GLOSS 2.383.4. ὁ μὴ συνηχῶν, τοῦτ' ἔστιν ὁ μὴ ὁμονοῶν. 4.54.40. non conueniens.

subs. n. pl. **discrepantia, ium.** *ea quae contraria sunt* • los opuestos 420 CAEL AUR Acut 1.170. uenisse suspicio potuerit, ut discrepantium commixtio unam facere uirtutem posse putaretur.